

Arrest

nr. 118 917 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Beguva, behorend tot Zakho, in de provincie Dohuk (Noord-Irak). U zou als student, sinds 2005 bij de Koerdische Democratische Partij (KDP) geregistreerd zijn geweest maar u zou nooit enige activiteit voor deze partij gehad hebben. Tijdens één van uw frequente bezoeken aan uw tante in Domiz zou u haar buurvrouw, (H.), hebben leren kennen. Zij zou u veel over haar zoon (S.B.S.) (OV 6.022.396 en CG 06/17599), ie sinds 2006 in België verblijft, hebben verteld en daar u nieuwsgierig naar hem was zou u zijn moeder om zijn gegevens hebben gevraagd. In mei-juni 2011 zou u voor de eerste keer via 'Facebook' contact hebben genomen met (S.) in België. Sindsdien zouden jullie meermaals, via Facebook alsook telefonisch, contact met elkaar hebben gehad en na vijf à

zes maanden zouden jullie besloten hebben met elkaar te huwen. In september-oktober 2011 zou de familie van (B.) bij uw familie zijn langsgeweest om uw hand te vragen. Uw vader zou niets van een huwelijk hebben willen weten daar hij wilde dat u met iemand van de familie/clan zou huwen. Een paar weken later zou (B.)'s familie opnieuw uw hand hebben gevraagd aan uw familie. Ditmaal zou uw vader wel akkoord gegaan zijn met een huwelijk tussen u en (B.). Nadat beide families zich akkoord hadden verklaard zou (B.) op 16 oktober 2011 naar Noord-Irak zijn gereisd om met u te huwen. U zou (B.) voor de eerste keer in het echt hebben ontmoet op 19 oktober 2011 en de dag nadien zouden jullie naar de rechtbank in Dohuk zijn gegaan om jullie huwelijk te laten registreren. U zou met (B.) ook hebben afgesproken om op 1 november 2011 een huwelijksfeest te geven. U zou vervolgens met uw familie naar huis zijn teruggekeerd en (B.) zou bij zijn familie hebben verbleven. Twee dagen na jullie huwelijk zou u met uw tante, die zwanger was en uw hulp kon gebruiken, naar huis zijn meegegaan. (B.), die bij zijn moeder verbleef, zou u op 23 oktober 2011 bij uw tante hebben opgezocht toen zowel uw tante als haar echtgenoot weg waren en jullie zouden er seksuele betrekkingen hebben gehad. Die dag zou (B.) u eveneens hebben meegedeeld dat hij dringend terug naar België moest en de volgende dag zou vertrekken. Op 24 oktober 2011 zou (B.) u nogmaals hebben opgezocht bij uw tante en u hebben meegedeeld dat hij zou proberen uw papieren in orde te krijgen om u naar België te laten overkomen of dat hij naar Koerdistan zou terugkeren om jullie huwelijksfeest te organiseren. Vervolgens zou (B.) diezelfde dag Irak hebben verlaten en naar België zijn teruggekeerd. U zou nog een week bij uw tante - aan wie u ondertussen had verteld dat u en (B.) seksueel contact hadden gehad - verbleven hebben en vervolgens naar uw ouders zijn teruggekeerd. Enige tijd nadat uw echtgenoot naar België was teruggekeerd zou hij u hebben laten weten dat hij u (nog) niet voldeed aan de in de Belgische wet gestelde leeftijdsvereisten om op een officiële manier naar België te komen. Hij beloofde verder te kijken wat hij kon doen en maande u aan geduld te hebben. Aanvankelijk zouden noch u noch uw familie hier een punt van hebben gemaakt. Ergens in 2012 zou u, naar u zich meent te herinneren, van uw echtgenoot vernomen hebben waarom hij in 2006 Irak had moeten verlaten i.c. er zou een conflict geweest zijn tussen de familie van (B.) en de Barholy-stam én (B.) zou tevens problemen hebben gekend met terroristen. Uit schrik voor uw reactie zou uw echtgenoot u voordien niets over zijn situatie hebben willen vertellen. U zou hierover niets aan uw familie hebben verteld maar in augustus 2012 zou uw vader u zelf hebben meegedeeld dat (B.) vijanden had en dat hij uw huwelijk met (B.) wilde laten ontbinden zodat u met een andere man zou kunnen huwen. Vervolgens zouden de mensen in de buurt over u en (B.) en jullie mogelijke scheiding zijn beginnen roddelen. Uit vrees dat u daadwerkelijk aan een andere man zou worden uitgehuwelijkt en men zo zou te weten komen dat u reeds seksueel contact had gehad met (B.) voor uw huwelijksfeest - wat in uw cultuur een schande betekent - zou u zelf contact hebben genomen met (B.) en hem hebben meegedeeld dat u naar België wilde komen en niet wilde wachten maar uw echtgenoot wilde niet dat u naar België zou komen zolang uw dossier hier niet in orde was. U zou uw echtgenoot vervolgens hebben verteld over de aanvaring die u met uw vader had gehad en hem gevraagd hebben jullie contact te verminderen om de gemoederen thuis te bedaren. U zou vervolgens ook uw moeder en uw schoonmoeder hebben verteld dat u en (B.) reeds seksueel contact hadden gehad, dit in de hoop dat zij u zouden helpen Irak te verlaten. Uit vrees voor uw leven indien uw vader zou te weten komen dat u reeds seksuele betrekkingen had gehad zou u, met de hulp van uw broer, moeder, tante en schoonmoeder, uw vlucht uit Irak hebben voorbereid. Daar u wist dat uw echtgenoot niet akkoord was dat u naar België zou komen zolang uw papieren hier niet in orde waren, zou u hem ook niets over uw plannen hebben verteld. U vreesde eveneens dat uw man u zou zeggen dat u niet meer naar België hoefde te komen en dat hij u niet meer wilde.

Nadat uw broer een paspoort met Schengenvisum voor u had kunnen regelen zou u op 16 september 2012 vanuit uw ouderlijke woning naar uw tante in Domiz zijn gegaan, dit onder het mom dat uw tante uw hulp nodig had. De volgende dag zou u door een vriend van uw broer naar Erbil zijn gebracht en vervolgens zou u, met het vliegtuig, via Turkije naar Italië zijn gereisd. Na uw aankomst in Rome zou u een Arabische man hebben ontmoet en u zou hem hebben duidelijk gemaakt dat u hulp nodig had. U zou één nacht in Rome hebben verbleven en vervolgens met de trein naar Rotterdam zijn gereisd. Daar aangekomen zou u zich naar het adres hebben begeven van de neef van uw man - uw schoonmoeder zou u dit adres hebben meegegeven - omdat u nog steeds vreesde voor de reactie van uw man als u plots voor zijn neus zou staan. (B.) zou door zijn neef zijn ingelicht van uw aankomst in Nederland en de dag nadien zou (B.) u in Nederland hebben opgezocht. Vervolgens zou uw echtgenoot naar België zijn teruggekeerd terwijl u tot december 2012 in Nederland zou gebleven zijn. Op 9 december 2012 zou (B.) u dan in Rotterdam hebben opgebeld en u naar België hebben gebracht. U zou vervolgens met uw man naar de gemeente zijn gegaan in een poging uw verblijf hier via uw huwelijk te regelen, doch tevergeefs.

Op aanraden van een advocaat zou u uiteindelijk op 31 december 2012 een asielaanvraag hebben ingediend. Ondertussen zou u vernomen hebben dat uw familie hun woning in Beguva heeft

verlaten en in Zakho ging wonen dit om te ontkomen aan de roddels die over u en uw situatie, i.c. uw relatie met (B.), het feit dat jullie seksueel contact hadden voor jullie een huwelijksfeest organiseerden en uw vlucht uit Irak, werden verteld. U zou niet naar Irak kunnen terugkeren uit vrees dat u - alsook uw ongeboren kind - door uw familie zal worden gedood omdat u hen ten schande heeft gebracht. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees door uw familie te worden gedood indien uw vader, die uw huwelijk met (B.) wilde laten ontbinden nadat hij vernam dat uw echtgenoot in Irak vijanden heeft en u vervolgens aan een andere man wilde uithuwelijken, zou te weten komen dat u reeds seksuele betrekkingen had met (B.) nog voor jullie een huwelijksfeest hadden georganiseerd. Gezien uw hele familie ondertussen op de hoogte is van het feit dat u en (B.) seksuele betrekkingen hadden in Irak kan u ook thans, uit vrees voor uw eigen leven en het leven van uw ongeboren kind, niet meer naar Irak terugkeren.

Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u Irak heeft moeten ontvluchten om uw leven te redden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw beweerde huwelijk met (B.) en dit gezien de vele flagrante tegenstrijdigheden die u en (B.) dienaangaande aflegden.

Zo is het opmerkelijk dat u, wanneer u werd gevraagd of het voor u en uw man allebei de eerste keer is dat jullie trouwden, zowel ten aanzien van uzelf alsook ten aanzien van uw man bevestigt dat het jullie eerste huwelijk is. U stelde wel dat uw man voordien een relatie had, maar dat deze niet doorging. Nochtans vermeldt de huwelijksakte die u voorlegde dat (B.) 'gescheiden' is. U hiermee geconfronteerd, bevestigde u zonder meer dat uw man inderdaad voordien reeds gehuwd was. U dan gevraagd waarom u voordien zei dat (B.) thans voor de eerst keer trouwde, merkte u op dat er toch geen verschil is (zie gehoorverslag CGVS 12 april 2013 p.11). Gezien het belang van een huwelijk binnen uw cultuur, mag toch van u worden verwacht dat wel degelijk een onderscheid zou maken tussen een huwelijk en een relatie. Dat u pas na confrontatie met hetgeen vermeld staat op de huwelijksakte aangeeft dat (B.) voordien reeds gehuwd was, is toch wel zeer merkwaardig. U beweerde voorts meermaals dat het voorstel om te huwen van uw kant kwam. U verklaarde dat u (B.), in de periode dat jullie via facebook alsook telefonisch contact hadden, duidelijk maakte dat u wilde dat hij serieus zou zijn én dat u niet meer met hem zou praten als hij uw hand niet zou vragen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.6 en gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.5). Volgens (B.) zelf kwam de aanzet om te huwen echter van zijn kant (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.4). Zowel u als (B.) verklaarden dat de familie van (B.) twee keer bij uw familie langsging om uw hand te vragen. Over de omstandigheden van deze twee huwelijksaanvragen kwamen jullie verklaringen echter niet overeen. Zo stelde u dat (B.) zijn moeder met andere familieleden, i.c. neven, nichten, tantes,... bij uw familie langskwam (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p. 7), terwijl (B.) zelf dan weer beweerde dat enkel zijn moeder, samen met de vrouw van zijn oom, bij uw familie langsging. Hij stelde hierbij bovendien uitdrukkelijk dat hij geen andere familie heeft in Irak (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.3 en 4). Ook al zou u niet in de kamer aanwezig geweest zijn op het moment van de aanvragen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.7), er kan toch worden verwacht dat u zou weten of (B.)'s moeder enkel langskwam in het gezelschap van de vrouw van zijn oom dan wel met een hele familie-delegatie. Zowel u als (B.) beweerden dat uw vader aanvankelijk niet akkoord ging met een huwelijk maar na het tweede aanzoek stemde hij toch in. U gevraagd naar de reden voor de aanvankelijke weigering, merkte u vooreerst op dat uw vader wilde dat u met iemand van zijn eigen familie zou trouwen. U voorts gevraagd waarom uw vader dan nadien wel akkoord ging, stelde u dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.9). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bleek u plots wel te weten dat uw vader akkoord ging omdat niemand van zijn familie uw hand kwam vragen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.7). Waar ook (B.) aanvankelijk beweerde niet te weten waarom uw vader bij het eerste aanzoek weigerde maar hier toch verwees naar zijn wens om u uit te huwelijken aan iemand van zijn familie (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.8), stelde hij later dat uw vader het eerste aanzoek afwees omdat zijn familie problemen kende met een andere stam (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.9). Gevraagd naar de reden waarom uw vader dan toch akkoord ging met een huwelijk bij het tweede aanzoek, stelde (B.) aanvankelijk eveneens niet te weten hoe hij kon overtuigd worden (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.8), terwijl hij later plots bleek te weten dat zijn moeder, samen met de vrouw van zijn oom, langsging bij de broer van uw vader om deze te overtuigen dat de problemen tussen zijn familie en die andere stam, maar beperkt waren én bovendien reeds

opgelost waren. Nog volgens (B.) kwam de broer van uw vader dan langs om hem te overtuigen. Ook zou uw eigen tante, volgens (B.), gepoogd hebben om uw familie te overtuigen akkoord te gaan met het huwelijk (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.10). Naast voorgaande ongerijmde verklaringen bleken noch u noch (B.) exact te kunnen zeggen wanneer de twee aanvragen plaatsvonden en jullie konden evenmin precies aangeven hoeveel tijd er tussen beide aanvragen verstreek. Waar u tijdens uw eerste gehoor nog aanhaalde niet te weten wanneer het eerste en wanneer het tweede aanvraag plaatsvond, bleek u tijdens uw tweede gehoor wel te weten dat er misschien een maand voorbij ging alvorens het tweede aanvraag plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.8 en gehoorverslag CVGVS 22/5/2013 p.7). (B.) zelf stelde dan weer dat er misschien twee maanden tussen beide aanvragen verstreken (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.3.). Gezien het belang van een huwelijk in uw cultuur mag toch, minstens van u als vrouw, worden verwacht dat u een meer gedetailleerde kennis zou hebben van de momenten waarop de moeder van (B.) bij uw familie langskwam. Zeker gezien uw vader zich aanvankelijk tegen een huwelijk zou hebben verzet en vervolgens toch akkoord ging, kan er eens te meer worden van uitgegaan dat u de momenten waarop u eerst werd verboden maar vervolgens toch de toestemming kreeg om te huwen met de man waarop u verliefd zou zijn geworden, in uw geheugen gegrift staan en u deze nog duidelijk in de tijd zou kunnen situeren. Waar (B.) vervolgens verklaarde dat hij de dag voor jullie huwelijk, op 19/10/2011, bij u thuis bleef overnachten (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.12), beweerde u enkel dat u (B.) op 19/10/2011 voor de eerste keer bij u thuis zag. U voorts gevraagd hoe de dag van het huwelijk verliep, stelde u dat (B.) die dag bij u thuis kwam en jullie dan samen naar de rechtbank ging. Dat (B.) op 19/10/2011 bij u thuis zou zijn blijven overnachten, blijkt geenszins uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.10). U verklaarde bovendien zelfs uitdrukkelijk dat het in uw cultuur zelfs verboden is om als officieel - voor de rechtbank - getrouwd koppel samen te zijn zolang er geen huwelijksfeest werd gehouden (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.10). Wat het huwelijksfeest zelf betreft, beweerde u dat jullie gepland hadden om op 1 november 2011 jullie huwelijksfeest te geven (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.9 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.10). (B.) stelde dan weer dat het feest zou doorgaan op 12 december (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.13). Dat hij die datum zo in zijn gedachten had en hierover niet met u had gepraat, kan de vastgestelde tegenstelling niet weerleggen temeer daar u wel uitdrukkelijk verklaarde dat jullie het feest gepland hadden. (B.) verklaarde voorts dat hij op 23 oktober 2011 afscheid van u nam toen u bij uw tante was. De dag nadien vertrok hij terug naar België. Hij beweerde u toen niet meer te hebben gezien daar u sliep (zie gehoorverslag (B.) CGVS 17/6/2013 p.13). U gevraagd of u (B.) nog zag op 24/10/2011 voor zijn vertrek, antwoordde u bevestigend en u preciseerde dat hij afscheid kwam nemen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.12). Volgens (B.) vertelde hij u reeds op 23 oktober 2011, de dag voor hij Irak opnieuw verliet, dat hij vijanden had in Irak, minstens wist u toen al dat hij er een conflict had. Pas na uw eerste gehoor op het CGVS dat plaatsvond op 12/4/2013 zou hij u meer details hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.8 en 11). Uzelf verklaarde daarentegen dat (B.) u geen reden gaf voor zijn vertrek op 24/10/2011. Hij zou u enkel gezegd hebben dat hij dringend weg moest en u merkte hierbij op dat het misschien verband hield met zijn verblijfsstatuut in België of zijn werk hier. Nog volgens u vertelde (B.) u pas begin 2012, vanuit België, dat hij in Irak problemen kende met een andere familie (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.7 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.8 en 9). Voorgaande bevindingen maken dat ten eerste kan worden getwijfeld aan uw beweerde huwelijk in Irak met (B.).

Dat u uw huwelijksakte heeft voorgelegd, wijzigt niets aan voorgaande. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat het in Irak mogelijk is om alle documenten tegen betaling te verkrijgen. Bovendien heeft u, in tegenstelling tot wat u beweerde, geenszins de originele huwelijksakte voorgelegd. Het door u aangebrachte document betreft louter een kopie waaraan bijgevolg, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dat op dit document voor het overige wel een stempel in kleur alsook een originele fiscale zegel werd aangebracht, kan hier geen ander licht opwerpen. Vooreerst lijkt deze stempel evenmin een originele stempel te zijn, doch een loutere kleurenprint of scan, die bovendien, in tegenstelling tot de hoger aangebrachte stempel op het document, niet werd gehandtekend. De fiscale zegel die op het document is aangebracht, ook al betreft het een originele zegel, kan voorgaande bevindingen geenszins omvormen. Deze zegel bevat immers enkel de informatie dat hij een waarde heeft van 250 dinar. Noch van de kleurenstempel noch van deze fiscale zegel kan worden nagegaan wanneer en door wie deze heeft op het document werden aangebracht. Voorgaande bevindingen indachtig én het feit dat de huwelijksakte geenszins werd neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, dient dan ook te worden besloten dat dit document geenszins kan worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs betreffende uw huwelijk met (B.).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook het feit dat de 'protection officer' initieel tijdens het gehoor van (B.) opmerkte niet te twifelen aan jullie huwelijk, voorgaande bevindingen

niet kan omvormen. Ook bevindingen die pas later, na een gedegen onderzoek van alle elementen in het administratief dossier, duidelijk aan het licht komen, mogen worden aangehaald. Geen enkele bepaling stelt dat de asielzoeker op voorhand moet worden meegedeeld op grond van welke motieven de beslissing in zijn/haar hoofde zal worden genomen. Dat (B.) voorstelde om zich tot de Iraakse ambassade te wenden om zijn huwelijk aan te tonen, kan, rekening houdend met voorgaande, hier geen ander licht op werpen.

Uit wat voorafgaat volgt dat ook de waarachtigheid van de problemen die u vervolgens zou hebben gekend ten zeerste kunnen worden betwist.

Indien geen enkele twijfel zou bestaan aangaande uw huwelijk met (B.) - quod non - dan nog kan geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u tengevolge dit huwelijk zou hebben gekend. Zo bent u er vooreerst geenszins in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader uw huwelijk met (B.) wilde annuleren éénmaal hij vernam dat (B.) problemen kende in Irak en er vijanden had. Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van (B.) in Irak, i.c. dat hij onder druk werd gezet door terroristen om een aanslag te plegen gericht tegen de Amerikaanse troepen én dat hij is verwikkeld in een bloedwraak met een andere stam.

Wat betreft de problemen die (B.) met de terroristen zou hebben gekend in Irak omwille van zijn werk voor de Amerikanen, moet er vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS ten aanzien van (B.) zelf heeft geoordeeld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen, dit gezien zijn ongerijmde en ongeloofwaardige verklaringen. Het loutere feit dat u thans opmerkt dat (B.) u vertelde dat hij in Irak problemen kende met terroristen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.5) kan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit aspect geenszins weerleggen.

Dat (B.) in Irak voorts zou verwikkeld zijn in een stammenconflict tengevolge waarvan hij Irak in 2006 diende te verlaten én actueel nog steeds risico loopt door zijn vijanden te worden gedood, kan evenmin worden volgehouden. Zo is het immers vooreerst zeer opmerkelijk dat (B.) zelf noch tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d.19/2/2007, noch bij zijn gehoor in dringend beroep voor het CGVS d.d.4/4/2007, noch in de vragenlijst die hij in kader van een onderzoek ten gronde invulde d.d.30/4/2007, deze stammentwist heeft aangehaald als reden voor zijn vlucht in 2006. Dat (B.) niet de kans of de gelegenheid zou hebben gehad de problemen die hij tengevolge deze familieproblemen weer te geven, zoals hij zelf aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS 17/6/2013 p.5), kan geenszins worden volgehouden, temeer hem indertijd zowel op de DVZ, bij het CGVS als in de vragenlijst uitdrukkelijk werd gevraagd alle redenen weer te geven waarom hij in 2006 zijn land van herkomst had verlaten. De vaststelling voorts dat (B.) bij zijn gehoor in dringend beroep, waarbij hij enkel melding maakte van zijn problemen met de terroristen, op het eind uitdrukkelijk aanhaalde geen verdere toevoegingen meer te willen doen (zie gehoorverslag CGVS 4/4/2007 p.12) én bovendien ook geen beroep indiende tegen de beslissing van het CGVS waarin hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd, wijst er eens te meer op dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de (stammen)problemen die (B.) in Irak zou hebben gekend.

Dat (B.) daadwerkelijk zou betrokken zijn bij een stammentwist, wordt voorts nog ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat het bloedwraakprobleem met (B.) te maken had, niet met zijn familie (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.8). Dat u pas recentelijk duidelijk zou zijn te weten gekomen dat het bloedwraakprobleem de hele familie van (B.) treft en voordien hierover nooit iets zou hebben vernomen, is geenszins geloofwaardig. Bovendien, indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat de bloedwraak de hele familie van (B.) trof én dit probleem ontstond toen (B.) nog jong was, is het geenszins duidelijk waarom hij dan pas in 2006 - toen hij reeds 24 jaar was - Irak heeft verlaten en zijn familie bovendien pas in 2009-2010 de plaats waar het conflict zich voordeed zou hebben verlaten om in Domiz te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.8). Wanneer (B.) zelf werd gevraagd naar enige verklaring voor de late verhuis van zijn familie, bleek hij evenmin in staat hiervoor een aannemelijke en overtuigende uitleg te geven, wel integendeel (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.4, 5, 6, 7 en 8). Dat de familie van (B.) in een bloedwraakconflict verwikkeld zou zijn, wordt voorts ondermijnd door de vaststelling dat zij actueel nog steeds in Domiz wonen en er, sinds ze er wonen, volgens uw verklaringen, geen problemen hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.8 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.22). (B.) zelf beweerde dan weer dat hij van zijn moeder vernam dat de Barholy-stam haar huis in Domiz in de gaten houdt om te zien of er mannen aanwezig zijn om deze vervolgens dood te schieten (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.15 en 16).

Voorts bleken u en (B.) tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd af betreffende de stammentwist. Naast de reeds hoger aangehaalde tegenstelling betreffende het moment waarop u van dit conflict zou zijn ingelicht, strookten ook jullie verklaringen niet aangaande het moment waarop uw vader kennis zou hebben genomen van dit conflict. Zo stelde u dat uw vader midden 2012 te weten kwam dat (B.) in Irak verwikkeld was in een stammenconflict (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.10 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.13), terwijl (B.) zelf beweerde dat uw vader reeds weet had van het conflict tussen

zijn familie en de Barholy-stam op het moment dat zijn moeder de eerste keer om uw hand vroeg (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.9). (B.) beweerde ook nog dat uw vader een week na zijn vertrek uit Irak op 24/10/2011 vernam dat zijn vader indertijd een aantal mensen had vermoord. Uw vader zou dit te weten gekomen zijn via uw tante (Z.), de buurvrouw van (B.)'s moeder (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.10). Uzelf beweerde dan weer niet te weten via wie uw vader het nieuws van het conflict tussen (B.)'s zijn familie en de Barholy-stam vernam (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.10). Eens zo merkwaardig is het feit dat u verklaarde geen details te kennen omtrent het conflict waarin (B.) en zijn familie verwickeld zijn. Waar u bij uw eerste gehoor niet verder kwam dan op te merken dat (B.) in een bloedwraak verwickeld was, bleek u tijdens het tweede gehoor wel te weten dat het om een conflict ging met de Barholy-stam en dit omwille van landbouwgrond (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.5). (B.) zelf beweerde dat hij u, na uw eerste gehoor op het CGVS ook vertelde over de moorden die zijn vader had gepleegd (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.10). Dat u hierover dan weer niets vertelde, mag weerom ten zeerste verbazen. Ook over het moment en de reden waarom uw vader u onder druk zou zijn beginnen zetten om uw huwelijk met (B.) te annuleren, legden jullie verschillende verklaringen af. Waar u beweerde dat uw vader u onder druk begon te zetten sinds hij midden 2012 vernam dat (B.) vijanden had in Irak (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.10 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.13), beweerde (B.) dan weer dat uw vader de druk op u om te scheiden sinds augustus/september 2012 begon op te voeren nadat de Barholy-stam bij uw vader thuis langsgingen (zie gehoorverslag CGVS (B.) 17/6/2013 p.12, 14 en 15). Gezien (B.) hierbij beweerde dat u hem van dit nieuws inlichtte is het des te merkwaardiger dat u zelf hierover met geen woord heeft gerept.

Dat (B.) daadwerkelijk problemen zou kennen in Irak en er, gezien zijn vijanden, niet kan terugkeren, kan nog verder worden betwist gelet op zijn vrijwillige terugkeer naar Irak om er met u te huwen. Bovendien verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat (B.) op voorhand geen retourdatum had vastgesteld en dan later wel zou zien wanneer hij naar België zou terugkeren. Dit getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Dat u en (B.) daarenboven, volgens uw verklaringen, gepland hadden om op 1 november 2011 een huwelijksfeest te geven (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.9 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.10), wijst er nog maar eens op dat hij niet echt gehaast was om Irak opnieuw te verlaten. Dat (B.), en zijn familie, überhaupt van plan waren om een huwelijksfeest te organiseren, maakt dat eens te meer kan worden getwijfeld aan de oprechtheid van uw verklaringen betreffende de problemen van diens familie in Irak. Immers, gezien een huwelijksfeest in uw cultuur ondermeer bedoeld is om het huwelijk te officialiseren en kenbaar te maken binnen de gemeenschap, kan toch logischerwijs worden verwacht dat (B.) elke vorm van aandacht zou willen schuwen, dit om te vermijden dat de clan waarmee hij in bloedwraak leefde, hem in Irak zou kunnen opsporen. Dat (B.) aanvankelijk geen enkele bedenking maakte bij een huwelijksfeest, maakt zijn beweerde problemen des te onaannemelijker. Dat (B.) echter een week na zijn aankomst Irak opnieuw zou hebben (moeten) verlaten, wijzigt niets aan voorgaande. Dat (B.) u daarenboven bij zijn vertrek op 24 oktober 2011 uit Irak meedeelde dat hij hetzij zou zien om uw papieren in België in orde te maken hetzij naar Irak zou terugkeren om dan toch jullie huwelijksfeest te kunnen organiseren (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.12 en 13), zet de waarachtigheid van de problemen en de vijanden die hij in Irak zou hebben nog maar eens verder op de helling.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die (B.) in Irak zou hebben gekend. Dat uw vader bijgevolg zou hebben geëist dat u van (B.) zou scheiden, kan dan ook evenmin worden volgehouden.

De ongeloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas wordt voorts nog bevestigd door uw eigenaardige en ongerijmde verklaringen aangaande uw reactie volgend op het feit dat uw vader wilde dat u zou scheiden. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u amper enig verzet heeft getoond tegen uw vaders plan om u en (B.) uiteen te halen. Behalve dat u uw vader zou hebben gezegd dat u van (B.) hield en bij hem wou blijven, zou u verder niets hebben ondernomen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.14 en 15). Waar u bovendien aanvankelijk op het CGVS verklaarde dat u, nadat uw vader u liet weten dat hij wilde dat u zou scheiden, u (B.) niet zelf inlichtte over het standpunt van uw ouders en u hem enkel vroeg om het contact te minderen, dit omwille van zijn problemen (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.17), beweerde u tijdens uw tweede gehoor uitdrukkelijk dat u (B.) wel degelijk heeft laten weten dat uw vader wilde dat jullie zouden scheiden (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.15 en 16). Dat u niet meer zou weten of u (B.) wel of niet uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat u van uw vader moest scheiden, is niet aannemelijk, dit zeker in het licht van uw beweerde vrees door uw familie te worden gedood indien men zou te weten komen dat u en (B.) reeds seksuele contacten hadden gehad.

In het licht van deze opmerking is het voorts eens zo merkwaardig dat u (quasi) geen contact meer had met (B.). Indien u daadwerkelijk vreesde voor uw leven, is het geenszins geloofwaardig dat u geen nauw contact zou onderhouden met uw (beweerde) echtgenoot om snel een concrete oplossing

voor u te zoeken. Minstens kan toch worden verwacht dat jullie elkaar op de hoogte zouden houden van de stappen die jullie respectievelijk zetten met het oog op uw vertrek uit Irak/reis naar België. Ook al stelde u dat (B.) u zei dat hij alles zou proberen om u naar België te laten overkomen, u komt niet verder dan te verwijzen naar de procedure voor gezinshereniging die hij zou gepoogd hebben op te starten. Voor het overige kan u geen enkele concrete actie noemen die (B.) zou hebben ondernomen. Dat u dan bovendien, éénmaal u met behulp van uw moeder, tante, schoonmoeder en broer, erin geslaagd was een Schengenvisum en uw vertrek uit Irak te regelen, (B.) hiervan nog steeds niet op de hoogte bracht, is des te merkwaardiger. Een aannemelijke uitleg bleek u hiervoor niet te kunnen geven. U wees er meermaals op dat u schrik had voor (B.), dat u vreesde dat hij van gedacht was veranderd en u niet meer zou willen, alsook dat u vreesde dat hij boos zou zijn indien u met een Schengenvisum zou komen omdat u dan mogelijks kon teruggestuurd worden. Waarom (B.) u niet meer zou willen en van gedacht zou zijn veranderd, is geenszins duidelijk en blijkt ook een louter vermoeden van u te zijn. Dat u voorts ook vreesde dat (B.) kwaad zou zijn als hij zou horen dat u met een Schengenvisum naar België zou komen, snijdt geen hout. Indien uw beweringen betreffende de eis van uw vader om te scheiden en het risico dat u liep vervolgens door uw familie te worden gedood de waarheid bevatten, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat (B.) eerder zou verkiezen dat u toch naar België kwam, ongeacht de manier waarop, om dan vervolgens uw verblijfssituatie van hieruit verder te kunnen bekijken dan dat u in Irak zou blijven, waar u continu zou zijn blootgesteld aan het risico te worden gedood, in afwachting dat hij uw verblijfstatuut in België had geregeld.

Ook het feit dat u naar Nederland reisde en er gedurende twee maanden bij de neef van (B.) verbleef, dit met diens medeweten, alvorens begin december 2012 (B.) in België te vervoegen, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Dat u bovendien pas eind december 2012, naar eigen zeggen op aanraden van een advocaat, in België dan uiteindelijk een asielaanvraag indiende, klemmt bijkomend met uw beweerde vrees voor vervolging. Gezien (B.) al sinds uw huwelijk in oktober 2011 bezig zou geweest zijn met het proberen in orde maken van uw verblijfssituatie én hij direct door zijn neef werd ingelicht van uw aankomst in Nederland in september 2012, kan toch minstens worden verwacht dat uw echtgenoot direct zou hebben geweten welke stappen moesten worden gezet éénmaal u in België was aangekomen en u bijgevolg direct een asielaanvraag zou hebben ingediend (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.15 ev en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.15 ev).

Dat u Irak uit een gegronde vrees door uw familie te worden gedood diende te verlaten, kan, rekening houdend met het geheel van voorgaande bevindingen, geenszins worden volgehouden. Dat uw familie voorts problemen kende in Irak en, omwille van de roddels die over u werden verteld, diende te verhuizen én dat u bijgevolg door uw familie zal worden vermoord ingeval van terugkeer omwille van de schande die u over de familie bracht, kan dan ook evenmin worden weerhouden.

De waarachtigheid van de problemen waar uw familie sinds uw vlucht mee te kampen had, wordt voorts nog verder ondermijnd door uw onwetendheid en uw ongerijmde verklaringen dienaangaande. U verklaarde dat u na uw vlucht uit Irak vernam dat uw familie was moeten verhuizen omdat iedereen te weten was gekomen dat u en (B.) reeds seksueel contact hadden én er veel over u en uw situatie werd geroddeld. U gevraagd hoe de gemeenschap kan weten dat jullie toen in Irak seksueel contact hadden, repliceerde u vaagweg dat ze alles heel snel weten en dat je in Koerdistan zoiets niet kan verbergen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.3). U voorts uitdrukkelijk gevraagd om 'in concreto' aan te geven hoe de gemeenschap te weten is gekomen dat u en (B.) seksueel contact hadden, kon u dit geenszins aangeven en u beperkte zich tot het uiten van loutere beweringen (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.3). U vertelde het zelf enkel aan uw moeder, tante en schoonmoeder (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.3). Dat deze vrouwen, die u bovendien zouden geholpen hebben Irak te ontvluchten, zichzelf als ook u in gevaar zouden brengen door in de gemeenschap kenbaar te maken dat u en (B.) seksueel contact hadden, is geenszins geloofwaardig. U merkte voorts nog op dat u via uw schoonmoeder hoorde dat uw vader en oom boos op u zijn en u zullen doden als u terugkeert (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.14). Hoe uw schoonmoeder dit te weten kwam, kon u echter niet zeggen. Dat u zelfs niet eens heeft verder gevraagd aan uw schoonmoeder wanneer, hoe, etc. zij u dit, toch wel schokkende, nieuws heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.14) holt de geloofwaardigheid van uw beweringen als zou u worden gedood én dat uw familie, omwille van de roddels diende te verhuizen, nog maar eens, en niet in het minst, uit. Vreemd genoeg bleek u ook niet in staat duidelijk aan te geven wie u inlichtte over de verhuis van uw familie. Zo beweerde u aanvankelijk op het CGVS dat u dit vernam van uw broer (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.12 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.2), terwijl u later dan weer opmerkte dat uw schoonmoeder degene was die u van dit nieuws op de hoogte bracht (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.20). Hoe uw schoonmoeder dit op haar beurt dan weer te weten kwam, is u weerom niet duidelijk (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.20). Hierbij is het ook heel merkwaardig dat u geeneens blijkt te weten wanneer uw familie moest verhuizen en ook de exacte plaats naar waar ze gingen, is u niet bekend; u weet enkel dat ze naar Zakho gingen (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.2). Evenmin bleek u in staat aan te geven

welke specifieke problemen uw familie had gekend waardoor ze waren moeten verhuizen (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.13 en gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.20). Dat u hier ook niet bijkomend naar heeft geïnformeerd, mag eens te meer verbazen. Gezien u zelf verklaarde dat uw familie omwille van u diende te vluchten, kan toch enigszins worden verwacht dat u zou willen weten wat uw familie precies heeft meegemaakt omwille van u. U kwam echter niet verder dan te wijzen op de roddels die werden verteld over u en uw situatie. Echter, waar u de ene keer beweerde dat de roddels pas begonnen na uw vlucht uit Irak (zie gehoorverslag CGVS 12/4/2013 p.13), stelde u later dan weer dat de roddels al bezig waren toen u nog thuis woonde voor uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS 22/5/2013 p.21).

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw gehele asielrelaas, de problemen die u in Irak beweert te hebben gekend noch aan het risico dat u beweert te lopen in geval van een eventuele terugkeer naar Irak. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich meermaals beriep op uw slechte geheugen en het feit dat u zich niet goed voelde, dit tengevolge uw zwangerschap. Gelet op de pertinentie van voorgaande vaststellingen vormen deze gegevens evenwel geen valabele verschoningsgrond voor de vastgestelde contradicties en onaannemelijkheden. Overigens moet nog worden onderstreept dat u tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van uw beweerde cognitieve stoornissen. Gezien u wel de weg wist te vinden naar medische begeleiding voor uw zwangerschap, kan eveneens worden verwacht dat u ook uw voorgehouden geheugenproblemen zou kunnen staven.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en uw paspoort hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens en het feit dat u met een Schengenvisum, via Italië, naar België reisde. Deze feiten worden op zich niet betwist. De huwelijksakte werd hoger reeds uitgebreid beoordeeld. Geen van de door u voorgelegde documenten houdt evenwel enig verband met de door u aangehaalde asielmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot en volledigheidshalve dient hier nog te worden benadrukt dat het feit dat ten aanzien van (S.B.S.) wel werd besloten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voorgaande vaststellingen niet kan omvormen temeer daar dit beschermingsstatuut hem werd toegekend op grond van zijn afkomst uit Centraal-Irak. Dit element speelt niet in uw hoofdte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar "BEROEP TOT NIETIGVERKLARING (...) op grond van artikel 39/2, § 2 wet van 15 december 1980" (vreemdelingenwet) de schending aan van artikel 15, c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Zij voegt bij het verzoekschrift een internetartikel van *dewereldmorgen.be* van 22 juli 2013 (bijlage 5) en een rapport van UNHCR van 24 september 2013, getiteld *Briefing Notes*. Zij leidt uit deze stukken af dat de situatie in Irak voor burgers gevaarlijk is en stelt dat hieruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land een ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Door te stellen dat dit niet zo is, schendt verweerder artikel 48/2 *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. Er is willekeurig geweld ten aanzien van burgers in het kader van een gewapend conflict. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van artikel 15, c) van de richtlijn 2004/83/EG (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op basis van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet de voorgelegde nieuwe gegevens moet onderzoeken en overeenkomstig artikel 39/76, derde lid een nieuw gegeven in aanmerking mag nemen indien de partij die het voorlegt aannemelijk maakt dat zij het niet eerder in de procedure kon meedelen. Zij verwijst tevens naar een aantal passages uit het arrest nr. 214.704 van de Raad van State van 19 juli 2011 omtrent de rechtsmacht van de RvV inzake meervoudige asielaanvragen en omtrent het in aanmerking nemen van een schriftelijk advies van UNHCR in de zin van artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kon de neergelegde stukken, die dateren van na het interview, niet eerder voorleggen tijdens haar asielaanvraag en uit deze stukken blijkt dat er in Irak gewapende conflicten zijn en aanslagen tegen burgers plaatsvinden waardoor zij voorwerp uitmaken van vervolging. Volgens verzoekster werd dit door de RvV bevestigd in het arrest nr. 106 245 en het arrest nr. 106 528.

Verweerder diende op de hoogte te zijn van de uiterst onstabiele situatie in het hele land, waar burgers slachtoffer worden van gewapende conflicten en niet enkel Al Qaida achter de aanslagen zit.

Verzoekster beroept zich verder op de schending van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Tevens acht zij artikel 3 en 8 van het EVRM geschonden. Zij is gehuwd met een persoon die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België en hun zoontje werd in België geboren en heeft het statuut van zijn vader. Een gedwongen terugkeer zou een inbreuk zijn op de twee voornoemde artikelen nu zij zou worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling (gewapende conflicten) en zou worden gescheiden van haar gezin.

Verzoekster voegt nog een kopie van de verblijfstitel van haar partner en een kopie van een getuigschrift gezinssamenstelling van 10 oktober 2013 bij het verzoekschrift (bijlagen 3 en 4).

2.2. Verweerder legt op 21 januari 2014 door middel van een aanvullende nota een update neer omtrent de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak, daterend van 20 december 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.1. Waar verzoekster zich beroept op artikel 15, c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.3.2. In zoverre verzoekster verwijst naar artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling werd gewijzigd en dat de inhoud op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift niet langer overeenstemt met degene die verzoekster hieraan toedicht.

2.3.3. Inzake verzoeksters verwijzing naar het arrest nr. 214.704 van de Raad van State van 19 juli 2011, dient te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad van State en van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe de uit voornoemd arrest geciteerde passages, die betrekking hebben op de rechtsmacht van de RvV inzake meervoudige asielaanvragen enerzijds en op het in aanmerking nemen van een schriftelijk advies van UNHCR in de zin van artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet anderzijds, *in casu* dienstig zouden kunnen zijn. Onderhavige asielaanvraag betreft immers verzoeksters eerste asielprocedure en in deze procedure ligt geen schriftelijk advies van UNHCR in de zin van artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet voor.

2.3.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.8. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en laat de omstandige motivering waarop deze weigering is gebaseerd geheel ongemoeid. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar verzoekster deze niet betwist en niet de minste poging onderneemt teneinde deze te weerleggen, door de Raad overgenomen.

Aldus maakt verzoekster haar beweerde huwelijk met S.B.S. niet aannemelijk en kan, zo aan dit huwelijk toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, hoe dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die B. zou hebben gekend in Irak, noch aan de problemen die verzoekster ingevolge diens problemen en ten gevolge van haar huwelijk beweerde te hebben gekend, noch aan de problemen die haar familie zou hebben gekend sedert haar vertrek.

De bij het verzoekschrift gevoegde kopieën van de verblijfstitel van verzoeksters partner en van het getuigschrift van gezinssamenstelling bevatten geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de gedane concrete vaststellingen inzake verzoeksters beweerde huwelijk in Irak en bevatten hoe dan ook geen gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar vermeende problemen zouden kunnen herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op de *sub* 2.3.8. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en problemen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 18) en zoals door verweerder neergelegd op 21 januari 2014 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt voorts dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster in het Noorden van Irak, die formeel onder het bestuur staat van de KRG, niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de bij het verzoekschrift gevoegde informatie, die betrekking heeft op de situatie in Irak in zijn algemeenheid en die nagenoeg uitsluitend handelt over de Iraakse provincies die buiten verzoeksters regio van herkomst zijn gelegen, is geen specifieke informatie opgenomen omtrent de (veiligheids)situatie in verzoeksters regio van herkomst in het Noorden van Irak en kunnen geen gegevens worden ontwaard die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger aangehaalde informatie of anderszins kunnen aantonen dat de situatie in Noord-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 4).

Waar verzoekster nog verwijst naar twee arresten van de RvV, met name het arrest nr. 106 245 en het arrest nr. 106 528, kan worden opgemerkt dat, zoals reeds werd aangehaald *sub* 2.3.3., de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgisch recht, de rechtspraak van de RvV geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld. Daarenboven hebben voormelde arresten betrekking op de situatie in Centraal-Irak en dus niet op de situatie in verzoeksters regio van herkomst in het Noorden van Irak. Bovendien werd, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, in geen van beide arresten besloten dat de situatie in de hierin beoordeelde regio van herkomst beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. De RvV doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoeksters voorgehouden huwelijk en de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd.

2.3.11. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS